

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **L.T.P.T.**, narozena ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice pobytem ...
zastoupena advokátem JUDr. Janem Jiříčkem, se sídlem Praha 8, Legionářů 947/2b

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-27727-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-27727-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne

19. 12. 2017, č.j. OAM-2522-46/ZR-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušena platnost žalobkynina povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky, a to 30 dnů od právní moci prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že je přesvědčena, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly tedy v rozporu s § 3 správního řádu. V neposlední řadě žalovaná porušila § 2 správního řádu, § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně napadá napadené rozhodnutí, a to zejména s ohledem na skutečnost, že toto rozhodnutí aprobovalo nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí, přičemž skrze podanou žalobu je alespoň zprostředkovaně napadáno rovněž prvoinstanční rozhodnutí.
3. Žalobkyně dále uvedla, že primárně napadá nepřezkoumatelnost [rozhodnutí] z důvodu nedostatečného posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Správní orgány zcela pominuly posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života nezletilých dětí žalobkyně, které jsou v ČR plně integrovány. Nezletilá dcera P.L.K., nar. ..., má na území ČR povolen trvalý pobyt a v současnosti se připravuje na začátek školní docházky. Jak je zřejmé správnímu orgánu známo, vzdělání na území ČR je mnohem kvalitnější než v domovském státu, taktéž za dobu pobytu na území ČR si zde vytvořila přátelské vazby. Pro vývoj dětské psychiky je nucená změna prostředí, kdy je nutné zdůraznit, že prostředí v ČR a v domovském státu je naprosto odlišné, ať už jde o kulturní hledisko, klimatické podmínky nebo přístup ke zdravotnictví a vzdělání, velmi náročná a tato změna může mít fatální důsledky pro řádnou socializaci dítěte. Nezletilý T.L., nar. ... je občanem ČR. Na území ČR navštěvuje základní školu, má zde spoustu přátel a je plně integrován. Vzhledem k tomu, že je občanem ČR, je jeho nucené odcestování s jeho matkou naprosto nemyslitelné, neboť nemá v domovském státu žalobkyně povolen pobyt a taktéž místní prostředí je mu zcela neznámé. Manžel žalobkyně je sice v současnosti na území ČR, avšak je v řízení o povinnosti opustit území, tudíž dřív či později bude nucen odcestovat a děti by po nuceném odcestování matky zůstaly zcela bez rodičů, což je v přímém rozporu i s mezinárodními závazky ČR, např. čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o ochraně práv dítěte. Správní orgány zcela pominuly zhodnocení, co by se stalo s dětmi, pokud by oba rodiče byli nuceni odcestovat. Žalobkyně je navíc podnikatelkou, která provozuje obchod s potravinami, čímž obstarává finanční prostředky pro živobytí celé rodiny. Samozřejmě si je vědoma toho, že se v minulosti dopustila porušení právních předpisů, ale na druhou stranu si každý zaslouží druhou šanci, zvláště pokud má s územím ČR spjato tolik pevných rodinných vazeb, kterými jsou její děti.
4. Žalobkyně dále konstatovala, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 24. 7. 2015, č.j. 3 Azs 240/2014-37, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se shora uvedený závěr městského soudu nikterak nedotýká otázky (ne)dodržení limitů správního uvážení, jak se domnívá stěžovatelka. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jehož nedostatečná aplikace vedla městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky), dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, totiž žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen.“ Též odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-34, kde se Nejvyšší správní soud vyjádřil obdobně: „Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je ovšem otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení.“ Žalobkyně je toho názoru, že správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitěho právního pojmu. Dle výše uvedeného rozsudku je Nejvyšší správní soud vymezil následovně: „Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“ Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobkyně, tak jejích rodinných příslušníků.

5. Žalobkyně uzavřela, že je s ohledem na výše uvedené toho názoru, že napadené rozhodnutí stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání, je zatíženo nezákonností, pročez navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Námitky uvedené v žalobě odmítá jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobkyní. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Žalobkyně měla uvést námitky vůči prvoinstančnímu rozhodnutí v odvolání, avšak žalobkyně, i přes výzvu k odstranění vad žádosti blanketního odvolání, své odvolání

nedoplnila o odvolací námitky.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání dne 9. 10. 2018

7. Žalobkyně při jednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních, žalovaná se k jednání s omluvou nedostavila.

V.

Vyjádření účastníků při jednání dne 12. 2. 2019

8. Žalobkyně se při jednání kriticky vyjádřila k obsahu zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu a setrvala na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se k jednání s omluvou nedostavila.

VI.

9. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 9. 10. 2018, č.j. 57 A 56/2018-72, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 12. 2018, č.j. 9 Azs 401/2018-37, výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

VII.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
13. Předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2018, č.j. 57 A 56/2018 (dále jen „zrušený rozsudek“), byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č.j. 9 Azs 401/2018-37 (dále jen „zrušující rozsudek“). V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s.ř.s. tak byl soud při opětovném rozhodování vázán právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku.

A.

14. Ve zrušeném rozsudku Krajský soud v Plzni soud uvedl: „Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“
15. Ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců stanoví dvě podmínky pro zrušení k trvalému pobytu. Zaprvé, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky. Zadruhé, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

16. *Mezi účastníky řízení bylo sporné naplnění podmínky druhé.*
17. *Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. *Soud se zcela ztotožňuje s námitkou žalobkyně, že správní orgány „zcela pominuly posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života nezletilých dětí žalobkyně a pominuly zhodnocení, co by se stalo s dětmi, pokud by oba rodiče byli nuceni odcestovat“.*

A.

19. *Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Komise v souvislosti s hodnocením dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života odvolatelky poukazuje na skutečnost, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 147/2016-30 ze dne 19. 10. 2016 lze trestnou činnost, při níž byla odvolatelka odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky, považovat za důvod nevyvolávající nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života odvolatelky, byť tato zde má rodinné a soukromé vazby: „Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený.“ V soudem posuzovaném případě měl cizinec na území manželku a děti, tedy rovněž významné rodinné vazby jako odvolatelka, a i přes jejich existenci došlo ke zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu. V této souvislosti poukazuje Komise rovněž na rozsudek Krajského soudu Brno č.j. 62 A 55/2015 ze dne 2. 2. 2017, v případě jiného cizince, který se dopustil trestné činnosti, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let nepodmíněně: „V dané situaci rodinné vazby žalobce k manželce a synovi nepřevážily veřejný zájem na tom, aby na území České republiky měli cizinci, kteří se na jejím území dopustili závažné trestné činnosti výše specifikovaného charakteru, trvalý pobyt, což zákonodárce promítl právě do §871 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb. Z hlediska základních zájmu státu je těžko představitelné, aby mohlo být za dané situace odnětí statusu trvalého pobytu bez dalšího vnímáno jako objektivně nepřiměřené s poukazem na skutečnost, že žalobce má na území České republiky manželku a nezletilé dítě.“ V soudem posuzovaném případě měl cizinec na území rovněž významné rodinné vazby, a i přes jejich existenci došlo ke zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu. Výše uvedený rozsudek soudu byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 65/2017-31 ze dne 29. 6. 2017 dostupným na www.nssoud.cz. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem Komise jako odvolací správní orgán rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.“*
20. *Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, pokud jde o zjištěný skutkový stav věci, uvedl: „Správní orgán v rámci provedeného dokazování do řízení a to jak z Cizineckého informačního systému, Centrálního registru obyvatel, tak i z rozsudků soudů v trestních věcech, lustrací v živnostenském rejstříku, obchodním rejstříku, pobytovou kontrolou PČR, šetřením orgánu sociálně právní ochrany dětí a z obsahu spisového materiálu k osobě cizinky zjistil, že povolení k trvalému pobytu získala dne 29.06.2005 za účelem sloučení s občanem ČR, žije ve společné domácnosti s nezletilou dcerou P.L.K.H., nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, s povoleným trvalým pobytem, nezletilým synem L.T., nar.*

..., st. přísl. Česká republika, manželem P.V.C., nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, bez povolení k pobytu. Cizinka má živnostenské oprávnění, přičemž provozuje prodejnu s potravinami, není vlastníkem nemovitosti na adrese hlášeného pobytu. Dle zjištění příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí nebyly v rodině cizinky zjištěny žádné negativní skutečnosti, ovšem správní orgán má za to, že je možno s úspěchem pochybovat o pozitivním výchovném vlivu cizinky, odsouzené obchodnice s pervitinem, na její děti. K rodinným vazbám cizinky na území ČR je také nutno uvést, že ačkoli v současnosti žije ve společné domácnosti s výše uvedenými osobami, ještě v únoru 2017 hlídce PČR sdělila, že její nezletilý syn bydlí v D. u blíže neurčené paní P. a ona sama žije v bytě s matkou a dcerou. S manželem cizinky je pak aktuálně vedeno řízení o správním vyhoštění.“

21. Prvoinstanční orgán dále uvedl: „Povolení k trvalému pobytu se dle § 87I odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., zruší za předpokladu, že vydané rozhodnutí bude přiměřené z hlediska dopadu do soukromého nebo rodinného života cizinky. V daném případě je nutno posoudit na jedné straně veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku a na druhé straně zejména soukromý a rodinný život cizinky. Je naprosto neakceptovatelné, aby se cizinka zaštiťovala při zrušení trvalého pobytu rodinnými vazbami, a své děti používala jako svůj štít proti zrušení pobytu, když se zcela evidentně na své rodinné vazby neohlížela, když trestnou činnost páchala a musela vědět, že v případě odhalení její trestné činnosti bude jak odsouzena, tak s velkou pravděpodobností přijde i o pobytový status. Cizinka byla navíc ve výkonu vazby a výkonu trestu, takže se o děti musel někdo starat a narušení vazeb proběhlo v daleko zásadnějším rozsahu právě výkonem vazby resp. trestu odnětí svobody. Cizinka má sice na území ČR rodinné a soukromé vazby, ovšem pokud se tato skutečnost porovná s tím, že se cizinka dopustila naprosto netolerovatelného zločinu, když nejméně od června 2011 do září 2012 prodávala pervitin, přičemž takto vydělala řádově stovky tisíc korun, pak nelze v daném případě než konstatovat, že rozhodnutí je zcela přiměřené okolnostem případu a to i přes existenci rodinných vazeb cizinky v ČR. Zrušení trvalého pobytu cizince navíc nezakazuje kontakt s rodinou či jakýmkoliv osobami, se kterými si během svého pobytu vytvořila vazby. Jakým způsobem se bude cizinka stýkat se svými dětmi po zrušení povolení k trvalému pobytu, záleží pouze na ní. Cizinka je v produktivním věku, ve Vietnamu prožila značnou část života, v oboru, kterým se živí v ČR, se může případně uplatnit i v zemi svého původu. Cizinka navíc neuvedla žádné další závažné okolnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Správní orgán se pokusil cizinku vyslechnout ohledně jejích soukromých a rodinných vazeb, ovšem ta odmítla vypovídat, ačkoli ani nevěděla předem, na co se bude správní orgán dotazovat. Cizinka tak neuvedla žádné další okolnosti, které by svědčily v její prospěch. Správní orgán k uvedenému rovněž odkazuje na rozsudek NSS Brno č. j.: 2Azs 271/2015, konkrétně bod 37. Zde se uvádí, že: „Je ovšem třeba zdůraznit, že ačkoli bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.“ Pokud by tedy existovaly ve spise neobsažené zásadní informace, které by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí, měla je cizinka sama do spisu doložit, což se nestalo. Cizinka žije v ČR dlouhodobě, avšak za daných podmínek nelze délku pobytu považovat za skutečnost, která by mohla zapříčinit nezákonnost vydaného rozhodnutí. K délce pobytu cizinky na území a posouzení přiměřenosti správní orgán dodává, že navíc i část z délky pobytu nelze počítat ve prospěch cizinky a to i s

odkazem na rozsudek MS Praha č. j.: 7A 324/2011, kde se doslovně uvádí, že: „dobu výkonu trestu odnětí svobody však nelze považovat za skutečnost, ke které správní orgán by měl přiblížit ve prospěch cizince. Výkonem trestu odnětí svobody si cizinec nevytváří vazby k zemi pobytu ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy takové vazby, které zákonodárce považuje za ochrany hodné, resp. vylučující zásah státu do poměrů cizince.“ Během svého pobytu byla cizinka pravomocně odsouzena pro páčání zvlášť závažné trestné činnosti k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Cizinka je povinna po celou dobu svého pobytu na území dodržovat platné zákony, a pokud se tak neděje, jako v tomto případě, musí počítat i s tím, že o trvalý pobyt na území ČR může přijít. Délka pobytu cizinky v ČR tak nemůže převážet nad negativními okolnostmi páchané trestné činnosti. Drogová trestná činnost patří k nejzávažnější trestné činnosti i v zemi původu cizinky, kde v krajním případě brozí i trest smrti, takže cizinka si musela být dobře vědoma následků své trestné činnosti, když obchodovala více než rok s pervitinem a musela počítat s odsouzením a následným odebráním pobytu, pokud by byla její trestná činnost byla odhalena. Zcela dobrovolně riskovala ztrátu pobytového oprávnění a nepodmíněný trest a rovněž případné rozdělení rodiny, kdy přednost dala poměrně snadnému nelegálnímu zisku. Je jisté naprosto neakceptovatelné, aby cizinka, které bylo umožněno dlouhodobé pobývání na území hostitelského státu, páchala tak závažnou trestnou činnost, jako v tomto případě a proto nemůže být rozhodnutí nepřiměřené i přes rodinné vazby cizinky v ČR. Svým jednáním navíc cizinka hrubým způsobem poškozují pověst České republiky v zahraničí. Pokud správní orgán shrne výše uvedené, negativní skutečnosti vyplývající z trestné činnosti výše jmenované cizinky výrazně převažují nad okolnostmi v její prospěch a zrušení trvalého pobytu je přiměřené okolnostem případu a je zcela na místě. Ani určité zhoršení ekonomické či sociální situace účastnice řízení v případě jejího návratu do země původu není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu z důvodu spáchání trestného činu a nepodmíněného odsouzení. Správní orgán také odkazuje na rozsudek NSS Brno 10 Azs 312/2016 bod 33, kde se uvádí, že cizinec si měl a mohl být při páčání úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu pobytového oprávnění. Správní orgán v rámci posouzení přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí rovněž poukazuje na rozsudek Městského soudu Praha č. j.: 11A 85/2014 v němž se uvádí „že bylo v moci cizince své jednání ovládnout a zdržet se ho ve svém zájmu. Cizinec se však rozhodl jinak a proto je na něm, aby nesl následky svého jednání“ a rovněž rozsudek NSS Brno 10 Azs 312/2016 kde se uvádí, že „Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince.“ Výše uvedená trestná činnost cizinky navíc nesvědčí o řádném začlenění do společnosti. K integraci cizinky do společnosti správní orgán dodává, že dle názoru NSS Brno, vyjádřeného v rozsudku 10Azs 312/2016 v bodě 29, je míra integrace cizince do české společnosti zcela irelevantní a nelze ji považovat za výjimečnou a hodnou ochrany, pokud cizinec spáchá závažnou trestnou činnost na území, jako v tomto případě. V případě účastníka řízení se pak jedná o dostatečně intenzivní porušení veřejného pořádku a veřejný zájem na zrušení pobytu je větší, než dopad do soukromého nebo rodinného života. Cizinka je dospělá a plně zodpovědná za své jednání trestnou činností páchala zcela vědomě, bez jakéhokoliv ohledu na dopad své trestné činnosti a nemůže očekávat, že státní orgány tomu budou nečinně přiblížet. Rozhodnutí za daných okolností není nepřiměřené ani z toho důvodu, že zrušením povolení k trvalému

pobytu není zakázán cizince další pobyt v ČR, pouze odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu, které může cizinec v ČR získat. Pokud cizinka porušuje zákony ČR a je za své jednání pravomocně odsouzena, jako v tomto případě, pak musí počítat i s možností odebrání povolení k trvalému pobytu. V souvislosti s posouzením přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí správní orgán poukazuje na znění rozsudku NSS Brno č.j.: 5 Azs 46/2008-71, kde je konstatováno, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Skutečnost, že je cizince zrušeno povolení k trvalému pobytu jí nebrání utom, aby si požádala o udělení nižšího pobytového oprávnění, byť pro její osobu ne tak výhodného, jako je povolení k trvalému pobytu. Cizinka má možnost po zrušení trvalého pobytu požádat o povolení přechodného pobytu. O který konkrétně, záleží přímo na ní. Správní orgán doplňuje, že v této souvislosti nemá povinnost poskytovat návod, jak má cizinka postupovat, aby dosáhla svého. Což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku 5 As 120/2011 - 80. Správní orgán dodává, že v případě, kdy je cizinci zrušen trvalý pobyt z výše uvedeného důvodu a bylo konstatováno, že zrušení trvalého pobytu není nepřiměřené, automaticky to neznamená, že v případě žádosti o dlouhodobý pobyt nebude cizinci vyhověno. Trvalý pobyt je nejvyšší možné oprávnění k pobytu pro cizince, s nejvyššími výhodami a proto se přísněji posuzuje případné protizákonné jednání cizince. Zásah do svého soukromého nebo rodinného života si cizinka přivodila sama svým úmyslným protizákonným jednáním, za které byla pravomocně odsouzena. Svým protizákonným jednáním dala cizinka jednoznačně najevo, jak se staví ke svému pobytu v ČR a dodržování platných zákonů. Cizinka tedy sama ohrozila svůj pobytový status, když se rozhodla pro trestnou činnost a možný postih, včetně odebrání pobytu. Správní orgán v této souvislosti poukazuje i na rozsudek NSS Brno 2 Azs 147/2016 v němž se uvádí, že pokud žije cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí jeho právo pobývat. Rovněž pak ve zmiňovaném rozsudku soud konstatuje, že cizinec „mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Cizinka páchala trestnou činnost a to s vědomím toho, že svým jednáním ohrozí svůj pobytový status a rovněž tak že její jednání může negativně zasáhnout do jejích rodinných vztahů. Správní orgán dodává, že je pravdou, že cizinka má v ČR rodinné vazby, i to, že je v ČR dlouho, nicméně v tomto konkrétním případě při posuzování přiměřenosti, tedy „něčeho“ k „něčemu“, fakticky okolností ve prospěch cizinky a skutečností v její neprospěch, dospěl k závěru, že negativní okolnosti převažují nad skutečnostmi ve prospěch cizinky. Na základě uvedeného správní orgán konstatuje, že vydané rozhodnutí je přiměřené svým dopadem, je naprosto na místě a zároveň je v souladu s ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. a to i s ohledem na níže uvedený veřejný zájem. Správní orgán dále konstatuje, že při rozhodování v uvedené věci vycházel i z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území ČR pobývala cizinka s uděleným povolením k trvalému pobytu, která byla pravomocně odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za zvlášť závažný drogový zločin. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinka porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizince zůstal. S ohledem na nebezpečnost trestné činnosti, které se cizinka dopustila, i celkovou délku nepodmíněného trestu odnětí svobody, je zde převažující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který cizinka hrubým způsobem narušuje. V daném případě je zde dán i

veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu ochrany veřejného zdraví. Přísný postup vůči drogovým deliktům, ať již mají jakoukoliv podobu, je vysoce žádoucí už proto, že neustále se zvyšující rozsah užívání návykových látek způsobuje obrovské škody a má ničivý dopad na společnost a v jejím rámci především na mladistvé. Průvodní trestná činnost spojená s užíváním návykových látek kromě toho dosahuje rozměrů, které vedou k závažnému ohrožení veřejného pořádku. Zrušení povolení k trvalému pobytu pro cizinku pravomocně odsouzenou za drogovou trestnou činnost je vysoce žádoucí již s ohledem na ochranu společnosti a především mladistvých, kteří jsou tímto nebezpečím ohroženi ve zvýšené míře vzhledem ke své nezralosti. Rovněž je třeba dodat, že cizinci trvale žijící na území ČR, kteří obchodují s drogami, hrubým způsobem poškozují jméno České republiky v zahraničí, kdy Česká republika je v současné době kvůli obchodování s drogami vnímána negativně v rámci Evropské unie. V daném případě pak na základě výše uvedeného je naprosto jasné, že převažuje veřejný zájem, zájem většinové společnosti a celé České republiky nad zájmem výše jmenované, pravomocně odsouzené cizinky a to zájem na tom, aby cizinka, která spáchala natolik závažnou trestnou činnost, nevlastnila povolení k trvalému pobytu na území ČR. Dále správní orgán uvádí, že obchod s drogami je druh trestné činnosti, který je nejen naprosto netolerovatelný a neomluvitelný a navíc se jedná o nejzávažnější trestnou činnost. A s ohledem na stále zvyšující se počet odsouzení cizinců na území České republiky v souvislosti s obchodem s drogami, je zrušení trvalého pobytu naprosto na místě. V této souvislosti správní orgán poukazuje na výroční zprávy Národní protidrogové centrály, které jsou dostupné na internetových stránkách Policie ČR <http://www.policie.cz/clanek/celorepublikove-utvary-narodni-protidrogova-centrala-skpu-zpravodajstvi-vyrocní-zprava-za-rok-2014.aspx> a <http://www.policie.cz/soubor/vyrocní-zprava-npc-2015.aspx>, ze kterých naprosto zřetelně vyplývá každoročně stoupající počet trestných činů v souvislosti s obchodem a výrobou drog, kterých se dopouštějí cizinci v ČR. Povinností každého státu, tedy i České republiky, je bojovat proti obchodu s drogami veškerými dostupnými a zákonem povolenými metodami, tedy i rušením povolení k pobytu cizincům, kteří se v České republice této trestné činnosti dopustili. Obchod s drogami má navíc naprosto devastující a fatální následky v řadě případů pro koncové uživatele a rovněž v souvislosti s prodejem drog roste zejména majetková kriminalita uživatelů, kteří páchají trestnou činnost z důvodu obstarání si finančních prostředků na nákup drog. Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, doplňuje, že zrušit pobyt cizince, která v rámci Evropské unie páchala závažnou drogovou trestnou činnost, je v souladu i s rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 23. 11. 2010 ve věci Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis, C-145/09. V tomto rozsudku se mimo jiné píše, že: „Nedovolený obchod s omamnými látkami představuje rozšířenou trestnou činnost, která využívá značných hospodářských a operativních prostředků a má velmi často nadnárodní charakter. S ohledem na ničivé účinky kriminality spojené s tímto nedovoleným obchodem rámcové rozhodnutí Rady 2004/757/SVV ze dne 25. 10. 2004, kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkových podstat trestných činů a sankcí v oblasti nedovoleného obchodu s drogami (Úř. věst. L 335, str. 8) v prvním bodě svého odůvodnění uvádí, že nedovolený obchod s drogami ohrožuje zdraví, bezpečnost a kvalitu života občanů Evropské unie stejně jako legální hospodářskou činnost, stabilitu a bezpečnost členských států. Vzhledem k tomu, že drogová závislost představuje pohromu pro jednotlivce a hospodářské a společenské nebezpečí pro lidstvo (viz rozsudek ESLP, Aoulmi v. Francie, ze dne 17. 1. 2006, §86), nedovolený organizovaný obchod s omamnými látkami může mít totiž takovou intenzitu, že může přímo ohrožovat klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva jako celku nebo jeho velké části.“ Dále je v tomto rozsudku uvedeno, že: „Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr rozhodl, že členský stát může za účelem ochrany veřejného pořádku považovat užívání omamných látek za nebezpečí pro společnost,

které může odůvodnit zvláštní opatření vůči cizincům porušujícím právní předpisy týkající se omamných látek, je třeba každopádně učinit závěr, že nedovolený organizovaný obchod s omamnými látkami tím spíše spadá pod pojem veřejný pořádek. S ohledem na uvedené je naprosto zjevné, že zrušení trvalého pobytu cizince, která byla nepodmíněně odsouzena pro zvlášť závažnou drogovou trestnou činnost, je nejen zcela přiměřené, ale rovněž ve veřejném zájmu. A to nejen občanů ČR, ale občanů všech států Evropské unie. A rovněž je naprosto v souladu s rozsudky Evropského soudního dvora. Správní orgán dodává, že mu je z jeho správní činnosti znám rozsudek Ústavního soudu České republiky č.j.: IV. ÚS 462/03 ze dne 21. 11. 2003, kde je konstatováno, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Tento názor potvrdil Ústavní soud České republiky i ve svém usnesení č.j. II ÚS 59/06 ze dne 4. 5. 2006. Správní orgán doplňuje, že zrušením povolení k trvalému pobytu nedojde k porušení Úmluvy o lidských právech. Navíc nelze dávat na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k trvalému pobytu. Soudní vyhoštění jednoznačně zakazuje pobyt cizince v ČR a zároveň mu stanovuje i délku, po kterou nesmí pobývat v ČR, kdežto správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci pouze odebrává nejvyšší pobytové oprávnění, které může cizinec, vyjma občanství, v ČR získat. Povolení k trvalému pobytu na území cizího státu není základním lidským právem, a proto jeho zrušením nemůže dojít k porušení Úmluvy o lidských právech. Správní orgán v daném případě poukazuje i na článek 8 Úmluvy kde se doslovně uvádí, že: „Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu ochrany národní bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že v daném případě může správní orgán do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v rozmezí stanoveném zákonem, v tomto případě zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád. Toto řízení se vede z důvodu ochrany většinové společnosti před zločinným jednáním, které se stále více rozšiřuje v cizinecké komunitě, rovněž i z důvodu možné prevence před tímto druhem zločinnosti. Dále je nutno uvést, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v článku 9 odst. 3: „Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte.“ Úmluva v čl. 10 odst. 2 též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Za tímto účelem a v souladu se svým závazkem podle čl. 9 odst. 2, státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte, a jeho rodičů opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní a vstoupit do své vlastní země. Právo opustit kteroukoli zemi podléhá pouze takovým omezením, které stanoví zákon a která jsou nutná pro ochranu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky, nebo práv a svobod druhých a která jsou v souladu s ostatními právy uznávanými v této úmluvě. Úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Zrušením trvalého pobytu tak nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte. Dle ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Ministerstvo vnitra v rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu udělí cizinci výjezdní příkaz. V tomto případě Ministerstvo vnitra ČR uděluje výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Výjezdní příkaz bude cizince

vystaven na kterémkoliv pracovišti Ministerstva vnitra ČR, v úředních hodinách, kam je cizinka povinná se dostavit neprodleně po nabytí právní moci rozhodnutí. Na základě výše uvedeného správní orgán rozhodl tak jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.“

B.

22. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná své závěry opřela pouze o odkaz na jedno rozhodnutí Krajského soudu v Brně a jedno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterých se soudy po skutkové stránce vyjadřovaly k případům, kdy „žalobce měl na území České republiky manželku a nezletilé děti.“ Vzhledem k tomu, že případ žalobkyně byl po skutkové stránce zcela odlišný, když v jejím případě nešlo o „otce“, nýbrž o „matku“ a současně na území České republiky nemá zůstat „matka s dětmi“, nýbrž „pouze děti, přičemž jedno z nich je občanem České republiky“, je odkaz žalované na zmíněná rozhodnutí soudů byl zcela nepřikladný, když s ohledem na skutkovou odlišnost věcí, závěry, ke kterým soudy dospěly, nemohly dopadat na případ žalobkyně. Žalovaná se tak se skutkovými okolnostmi případu žalobkyně vůbec nevypořádala.
23. Pokud jde o prvoinstanční rozhodnutí, jeho odůvodnění je sice obsáhlé, avšak se skutkovými okolnostmi případu žalobkyně se také vůbec nevypořádalo. Prvoinstanční orgán přitom učinil jednoznačné skutkové zjištění, že žalobkyně „žije ve společné domácnosti s nezletilou dcerou P.L.K.H., nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, s povoleným trvalým pobytem, nezletilým synem L.T., nar. ... st. přísl. Česká republika, manželem P.V.C., nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, bez povolení k pobytu. S manželem cizinky je pak aktuálně vedeno řízení o správním vyhoštění.“ Odpovědi na otázku „posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života nezletilých dětí žalobkyně, resp. co by se stalo s dětmi, pokud by oba rodiče byli nuceni odcestovat“, nalézt nelze.
24. Prvoinstanční orgán ve vztahu k dětem pouze stroze uvedl, že zaprvé „žalobkyně byla ve výkonu vazby a výkonu trestu, takže se o děti musel někdo starat a narušení vazeb proběhlo v daleko zásadnějším rozsahu právě výkonem vazby resp. trestu odnětí svobody“, zadruhé „skutečnost, že je žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu jí nebrání v tom, aby si požádala o udělení nižšího pobytového oprávnění, byť pro její osobu ne tak výhodného, jako je povolení k trvalému pobytu. Cizinka má možnost po zrušení trvalého pobytu požádat o povolení přechodného pobytu. O který konkrétně, záleží přímo na ní. Správní orgán doplňuje, že v této souvislosti nemá povinnost poskytovat návod, jak má cizinka postupovat, aby dosáhla svého.“, zatřetí „státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte, a jeho rodičů opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní a vstoupit do své vlastní země“ a začtvrté „Úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty.“
25. Pokud jde o první závěr, tento se obecně vyjadřuje k době, kdy byla žalobkyně ve výkonu trestu, nikoli k době současné. Pokud jde o druhý a čtvrtý závěr, pak skutečnost, že „žalobkyně má možnost žádat o jiný typ pobytu“ nemění nic na tom, že nejsou „zabezpečeny pravidelné osobní kontakty“, zvláště pak za situace, kdy žalobkyni byla prvoinstančním rozhodnutím stanovena lhůta k vycestování z území České republiky, a to 30 dnů od právní moci prvoinstančního rozhodnutí, a s jejím manželem je vedeno řízení o vyhoštění. Pokud jde o třetí závěr, tento vůbec neodpovídá na otázku syna žalobkyně, který je občanem České republiky.
26. Nad rámec shora uvedeného je nezbytné znovu upozornit za to, že zákonodárce v ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců stanovil dvě podmínky pro zrušení k trvalému

pobytu. Pokud rozhodnutí nebude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, nelze rozhodnout v neprospěch cizince i za situace, kdy se byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky.“

B.

27. Nejvyšší správní soud pak ve zrušujícím rozsudku uvedl: „Stěžovatelka svojí námitkou shledává nesprávným závěr krajského soudu, že zcela pominula posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života nezletilých dětí žalobkyně a pominula zhodnocení, co by se stalo s dětmi, pokud by oba rodiče byli nuceni odcestovat. Nejvyšší správní soud shledává tuto námitku důvodnou. Napadený závěr krajského soudu je v rozporu s obsahem správního spisu, ze kterého jednoznačně vyplývá, že správní orgány se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně včetně dopadu na její nezletilé děti dostatečně zabývaly a dospěly ke správnému závěru, že k nepřiměřenému zásahu nedojde. Správní orgány ke dni svého rozhodování vycházely ze zjištěného skutkového stavu, ze kterého nevyplývalo, že by děti žalobkyně zůstaly na území České republiky bezprizorní. Jednak má žalobkyně další zákonné možnosti legalizace svého pobytu, konkrétně jde o žádost o přechodný pobyt, neboť její syn má občanství České republiky, což správní orgán uvádí na straně 4 svého rozhodnutí, jednak řízení o správním vyhoštění manžela žalobkyně není pravomocně ukončeno, a proto nelze předjímat jeho výsledek i s ohledem na to, že manžel se stará o obě děti, které mají v České republice vytvořené určité zázemí a sociální vazby, byť je otcem pouze dcery.
28. V hypotetickém případě, že by jak žalobkyně, tak její manžel skutečně byli povinni území České republiky opustit, o syna žalobkyně L.T. by měl vedle žalobkyně povinnost se postarat J.N., neboť na základě zápisu v rodném listě je zapsán jako otec a kterému je tato skutečnost na základě jeho výpovědi známa. Zároveň žalobkyni není rozhodnutím stěžovatelky další pobyt v České republice zakázán, jako by tomu mohlo být v případě jejího manžela, a proto nic nebrání styku nezletilého L.T. s jeho rodiči v České republice. Pokud by se L.T. rozhodl následovat svoji matku do Vietnamu, není ze správního spisu patrná žádná překážka bránící jeho dobrovolnému vycestování z České republiky s tím, že jeho otcí v pravidelných osobních kontaktech také nic nebrání, byť vyřizování pobytového oprávnění pro L.T. ve Vietnamu může být u vietnamských správních orgánů administrativně komplikované.
29. Ve vztahu k nezletilé P.L.K.H.. by pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči ve Vietnamu byly bez jakýchkoli komplikací, neboť jsou všichni příslušníky Vietnamské socialistické republiky, tedy země jejich původu. Pokud by nezletilá dcera měla nebo chtěla zůstat na území České republiky z titulu svého oprávnění k trvalému pobytu bez matky, která by do Vietnamu byla nucena odcestovat na základě výjezdního příkazu, mohla by být posuzována otázka, zda by byly zajištěny pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, jak je garantováno čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ve vztahu k matce by pravidelné osobní kontakty být ohroženy neměly, neboť je třeba předeslat, že si může požádat o přechodný pobyt a v případě jeho kladného vyřízení opětovně legálně pobývat na území České republiky. Pokud by přesto musela území České republiky opustit například z důvodu, že žádost o přechodný pobyt nepodala nebo tato žádost nebude úspěšná, nic dceři v pravidelných osobních kontaktech s matkou ve Vietnamu nebrání. Pravidelné osobní kontakty s otcem jsou v současné době zajištěny sdílením společné domácnosti všech členů, přičemž ani u otce nelze mít za to, že bude muset tuto společnou domácnost opustit, protože řízení o správním vyhoštění není ukončeno a jeho výsledek nelze předjímat. Pokud by skutečně byl povinen území České republiky opustit, opět nic nebrání pravidelným osobním kontaktům s jeho dcerou v zemi původu.

30. *Pokud by žalobkyně se svojí rodinou chtěla nadále sdílet společnou domácnost tak, aby byla bezpečně zachována garantovaná práva jejích dětí na péči rodičů, a v důsledku ztráty jejího trvalého pobytu, který by se nepodařilo nahradit jiným pobytovým oprávněním, a vyhoštění jejího manžela, které může nastat, potom je možností společný život ve Vietnamu s tím, že synovi žalobkyně by bylo potřeba v zemi jejího původu zařídit u tamních správních orgánů pobytový status, což ovšem nemůže být překážkou tomu, aby jí samotné byl na základě zákonem předvídaného důvodu zrušen trvalý pobyt. Vlastní závažnou trestnou činností se žalobkyně dostala do této obtížné situace, přičemž za toto jednání nese veškerou odpovědnost, která částečně dopadá i na její děti. Jde o to, aby tento dopad do jejího rodinného a soukromého života nebyl nepřiměřený vůči ní, manželovi a jejím dětem, což nebylo s ohledem na výše uvedené prokázáno (viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 32). Žalobkyně v průběhu správního řízení žádný zásah netvrdila, protože odmítla vypovídat a její odvolání bylo blanketní. Až v podané žalobě obecně namítá, že správní orgány se nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života jejích nezletilých dětí, což je však v rozporu s obsahem správního spisu, ze kterého lze zjistit závěr opačný.*
31. *Při vědomí blanketní povahy odvolání a skutečnosti, že správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a návrhů důkazů nijak aktivní a skutková tvrzení uplatnil poprvé v řízení před správními soudy, Nejvyšší správní soud neshledal rozhodnutí stěžovatelky nezákonným.“*

C.

32. Z obsahu zrušujícího rozsudku vyplývá, že Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru o „zákonnosti napadeného rozhodnutí“. Krajskému soudu v Plzni nepřísluší posuzování správnosti tohoto závěru, neboť je jím v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s.ř.s. zcela vázán. S ohledem na tuto skutečnost shledal žalobu nedůvodnou.

VIII.

Rozhodnutí soudu

33. Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

IX.

Odůvodnění neprovedení důkazů

34. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

X.

Náklady řízení

35. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního

soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.]. V tomto případě musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. února 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu